Najvyšší súd
Slovenskej republiky

5 Sž 12/2006

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Kollárova 10, P.O. Box 155,
810 00 Bratislava 1
U 2 -05- 2007
Poradové číslo: 1972
Číslo spisu:
Prílohy/listy:
Vybavuje: PKO

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľky: **MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o.**, Bratislavská 334/18, 900 82 Blatné, zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Zlámalovou, Trnavská 11, 831 04 Bratislava, proti odporkyni: **RADA PRE VYSIELANIE A RETRANSMISIU**, Nám. SNP č. 12, 811 06 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/276/2005 zo dňa 20. decembra 2005 rozhodol

takto:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **ruší** rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu z 20. decembra 2005 č. RP 276/2005 a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Navrhovateľke sa právo na náhradu trov konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa návrhom podaným dňa 27.2.2006 domáhala postupom podľa § 250l a nasl. tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmania neprávoplatného rozhodnutia odporkyne, ktorým jej v konaní č. 379-PO/O-1971/2005 za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. uložila v zmysle § 64 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona pokutu vo výške 100 000 Sk.

Navrhovateľka predovšetkým namietala, že podľa odôvodnenia rozhodnutia odvysielaný program s názvom „Big Brother-Súboj-Face to Face" obsahoval prvky, ktoré ho radia do kategórie ako nevhodný a neprípustný pre maloletých divákov. Podľa navrhovateľky odvysielaný program bol súčasťou reality show s názvom „Big Brother", zameraného na sledovanie jednotlivých vzťahov a konfliktov odohrávajúcich sa medzi jednotlivými súťažiacimi a teda vysielateľ nemal možnosť ovplyvňovať ich chovanie. Odvysielané zábery nemohli žiadnym spôsobom ohroziť divákov vo veku od 15 do 18 rokov, pretože použitými slovnými spojeniami sa maloletí diváci od 15 do 18 rokov stretávajú v rôznych médiách a v bežnom živote.

Vzhľadom na to, že vysielateľ označil program piktogramom ako nevhodný pre televízneho diváka do 15 rokov, ako aj na neskorý vysielací čas, neporušil

žiadne pravidlá stanovené v „Jednotnom systéme označovania programov“ (JSO) platného do 1.11.2005. Preto odporkyňa podľa navrhovateľky posúdila vec právne nesprávne, pričom z vykonaného dokazovania dospela aj k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Taktiež uloženie pokuty a jej výšku odporkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila, preto je v tejto časti napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru navrhovateľky odporkyňa totiž pri postupe vybočila z rámca voľnej úvahy, pretože nezohľadnila všetky kritériá uvedené v § 64 ods. 2 posledná veta zákona č. 308/2000 Z.z. a to závažnosť veci, spôsob trvania a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia, s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania a retransmisie a získané bezdôvodné obohatenie.

Navrhovateľka ďalej namietala nepravdivosť tvrdenia odporkyne, že sa ako účastníčka konania nevyjadrila k predmetu konania, pričom poukázala na vyjadrenia svojich zástupcov na pojednávaní dňa 20.12.2005, ako aj, že odporkyňa ako správny orgán v predmetnom konaní v rozpore s § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku nevyzvala vysielateľa na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia, čím **odňala navrhovateľke možnosť ako účastníkovi konania vyjadriť sa ku konečným podkladom rozhodnutia.**

Žiadala preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku odôvodnila svoje rozhodnutie uložiť navrhovateľke pokutu porušením povinnosti stanovenej v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že navrhovateľka neoznačila program ako neprístupný pre maloletých, napriek scénam obsiahnutým v predmetnom programe, ktoré sú podľa JSO klasifikované pre túto kategóriu veku ako nevhodné. Za nepodstatné pri tom považovala to, či mala navrhovateľka možnosť ovplyvniť chovanie účinkujúcich najmä preto, že bol vopred predmetný program pripravený a upravený. Tak isto pre posúdenie, či sa navrhovateľka dopustila správneho deliktu porušením ochrany maloletých pred vplyvom hrubých vulgarizmov, je podľa odporkyne právne irelevantné, či sa maloletí stretávajú s uvedenými výrazmi v rôznych médiách a v bežnom živote ako aj, či boli vulgárne výrazy používané „humorne“.

Odporkyňa nesúhlasila s tvrdením navrhovateľky, že nesprávnym postupom v správnom konaní jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k podkladom predmetného rozhodnutia. V oznámení o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s uvedeným odvysielaným programom zo dňa 11.11.2005 bola totiž navrhovateľka vyzvaná, aby sa k veci v súlade s § 33 ods. 1 § 34 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. do 8 dní vyjadrila, prípadne navrhla dôkazy. Navrhovateľka tiež v zmysle § 23 ods. 1 správneho poriadku mala ako účastníčka konania právo nazerať do spisu, robiť si z neho výpisy, odpisy a dostať kópie zo spisu alebo informáciu iným spôsobom.

Podľa odporkyne záznamom z vysielania predmetného programu, správou č. 106/05/TV z monitorovania TV Markíza, vyjadrením účastníka konania bol dostatočne zistený skutkový stav veci, a naň správne aplikované relevantné ustanovenia zákona.

Odporkyňa uvidla, že napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a preto navrhla napadnuté rozhodnutie ako správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na rozhodnutie o opravnom prostriedku v zmysle § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal vec v rozsahu námietok navrhovateľky na pojednávaní podľa § 250q ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že námietky navrhovateľky sú čiastočne opodstatnené a preto podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie zrušil.

Z ustanovení § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. /ďalej iba zákon) vyplýva, že vysielateľ televíznej programovej služby má povinnosť zaviesť a uplatňovať jednotným systémom označovania programov (ďalej iba JSO) informujúci o vhodnosti programov pre vekové skupiny maloletých do 7,12,15 a18 rokov. Podľa čl. VII. ods. 1 písm. f/ JSO za nevhodný a neprípustný pre skupinu maloletých označí vysielateľ program, ktorý obsahuje vulgárny jazyk alebo obscénne gestá.

Zo spisu odporkyne vyplýva, že na základe správy č. 106/05/TV z monitorovania TV Markíza podľa ktorej dňa 21.10.2005 program BIG BROTHERS - Súboj Face to Face označený piktogramom 15 odvysielaný o 22:00 hod. obsahoval nadávky a hanlivé a obscénne výrazy, začala odporkyňa správne konanie voči navrhovateľke pre porušenie § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 20.12.2005 navrhovateľka nepoprela uvedené zistenia, iba namietala možnosť ohrozenia vývinu maloletých od 15 rokov odvysielaním vulgárnych výrazov jednak odvysielaním programu po 22:00 hod., ako aj primeraným označením k použitým slovným vyjadreniam podľa JSO.

Keďže takto zvolené označenie programu nebolo podľa odporkyne **v súlade** s podmienkami určenými v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. Radou, došlo podľa odporkyne k porušeniu § 20 ods. 4 a ods. 5 uvedeného zákona a preto dňa 20.12.2005 uložila navrhovateľke sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona – pokutu vo výške 100 000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom odporkyne, že použité vulgarizmy odôvodňujú povinnosť označiť program ako nevhodný a neprístupný pre **maloletých** a to aj v prípade jeho vysielania po 22:00 hod.

Treba totiž v plnom rozsahu súhlasiť s odporkyňou, že formáty „reality show" vplývajú na názory a postoje detí a mládeže, teda na ich výchovu, pričom títo nie sú ešte schopní pochopiť samotnú podstatu správania sa aktérov programu a rozpoznať nevhodnosť ich správania. Preto je takýto program spôsobilý vyvolať nebezpečenstvo pre maloletých a preto navrhovateľkou zvolené označenie programu piktogramom 15 podľa JSO nebolo ani podľa názoru Najvyššieho súdu dostatočné. Rozhodnutie odporkyne o uložení pokuty tak bolo treba považovať za opodstatnené. Správnosť uvedeného záveru nespochybnilo tvrdenie navrhovateľky, že nemohla ovplyvniť chovanie aktérov a ani výber ich slovných vyjadrení, pretože vzhľadom na prípravu vopred mala možnosť pred takýmto prípadom zabezpečiť program alebo ho označiť zodpovedajúcim piktogramom. Súd súhlasí s odporkyňou, že treba chrániť maloletých pred vulgárnymi spojenia

aj v prípade, že sú myslené humorne a rovnako aj keď sa, ako iných tvrdí navrhovateľka, s nimi maloletí vo veku od 15 do 18 rokov stretávajú v rôznych médiách a v bežnom živote.

Preskúmaním spisu odporkyne nezistil Najvyšší súd Slovenskej republiky, že by odporkyňa v danej veci odňala navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom, na základe ktorých odporkyňa rozhodla, alebo predložiť dôkazy na zistenie skutkového stavu. Je nesporné, že oznámenie o začatí správneho konania navrhovateľka prevzala dňa 11.11.2005. Dňa 20.12 2005 sa zúčastnila ústneho pojednávania, o priebehu ktorého zápisnicu bez námietok podpísala. Podľa obsahu spisu pokladom pre rozhodnutie bola práve správa o monitorovaní programu, voči ktorej sa pri ústnom pojednávaní navrhovateľka mala právo a aj možnosť vzniesť nielen námietky, ale aj navrhnúť vykonať dôkazy. Z ničoho nevyplýva, že by toto právo bolo navrhovateľke odňaté a ani navrhovateľka v samotnom návrhu nešpecifikovala, aké dôkazy alebo vyjadrenia chcela v konaní použiť. Preto v tomto smere vznesené námietky považoval súd za neoprávnené. V súvislosti s uvedeným potom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia nemalo vplyv, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že sa navrhovateľka do rozhodnutia k veci nevyjadrila, tvrdenie ktoré vzhľadom na vyjadrenie navrhovateľky na pojednávaní nezodpovedalo obsahu spisu, pretože nešlo o podstatné pochybenie.

Za oprávnené však považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky týkajúce sa nepreskúmateľnosti výšky uloženej pokuty. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa totiž uviedla, že ide o opakované porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 5 zákona a účastník bol už sankcionovaný za porušenie ostatným rozhodnutím. Tieto skutočnosti podľa § 64 ods. 2 zákona umožňujú správnemu orgánu uloženie sankcie podľa ods. 1 písm. d/ tohto zákonného ustanovenia. Podmienkami určenia pokuty sú závažnosť predmetnej veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, miera zavinenia a prihliadnutie na rozsah a dosah vysielania a retransmisie, na ktoré musí správny orgán pri stanovení je výšky prihliadnuť. Z rozhodnutia však nevyplýva ako sa správny orgán vysporiadal s týmito skutočnosťami. Preto podľa názoru súdu nebola výška pokuty náležite odôvodnená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil, keďže bolo rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že nepriznal úspešnej navrhovateľke nepriznal právo na ich náhradu v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľka ich náhradu nežiadala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 14. novembra 2006

JUDr. Tatiana Aschenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Kráľová

NAJVYŠŠÍ SÚD Slovenskej republiky -10- BRATISLAVA